Ч. 37 Субота 17 (29) лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Дещо з Балкану.

Кобурґска зоря на Всходї.

Перебуваючий в Софії кореспондент „Моск. Відомостий“ мав з болгарским князем Фердинандом довшу і цїкаву розмову. Князь сказав єму: „Моя прибрана вітчина сталась менї другою матірю; я люблю єї як син. Люблю Болгар і я сам душею і серцем Болгарином. Вже дитиною мав я симпатиї для Всходу, а від коли я тут, старав ся я лиш зірвати з Заходом а сполучити ся зі Всходом. Тепер то стало ся; я зірвав з Заходом рішучо, а моя будучність зависить тепер від Всходу. Я гадаю, що зробив добре. Народи на всходї дуже інтелїґентнї і легко ними управляти; они о много інтелїґентнїйші і вірнїйші для правительства як народи на Заходї. Подумайте лиш собі, що зробив лиш болгарский нарід за ледви двайцять лїт. Та армія, ті ґенерали, ті мужі державнї — звідки они взяли ся? З народу. Болгария має для того велику будучність перед собою“.

Із сих слів болгарского князя виходить ясно, що він рішучо думає поступати по тій дорозї, на котру вступив, а заповіджена єго подорож на Захід, з Константинополя і Петербурга до Берлина, Відня, Парижа і Риму буде мати лиш як здає ся на цїли поробити заходи в тім напрямі, щоби Захід не затемнив єму тої зорі від Всходу, яка тепер єму заясніла. В Петербурзї довідаєсь він мабуть остаточно, під якими услівями і доки буде єму яснїти та зоря на Всходї, а поки що старає ся то пояснити єму российска праса. Петербурґскі „Новости“ доказують, що Росия не буде мішати ся у внутрішні справи Болгариї, але она жадає, щоби принцип монархїчний і православний був удержаний. Передовсїм же — кажуть „Новости“ — розходить ся о удержане православної династиї. На случай смерти князя Бориса станула би знову на порядку дневнім справа православної династиї в Болгариї, бо кн. Фердинанд і єго другий син Кирило остались вірними католицкій церкві. Росия мусїла би установити на ново змінений §. 38 болгарскої конституциї і довести до того, щоби кн. Фердинанд сам перейшов на православіє. — До сего погляду российскої ґазети додає N. fr. Presse: То суть, як здає ся, ті черти найблизшої будучности, в яких зарисовує ся „зоря зі Всходу“.

Заговір против султана.

Послїдними часами був султан в немалім страху. Сидїв в своїй палатї замкнений і неспокійний, та відчитував депеші, що надходили до него одна за другою. Післанцї приходили і відходили та гонили містом. Стало ся щось незвичайного, шептали собі люди до уха. Найбільше непокоїло то султана, що нема десь обох єго евнухів Музафера і Тасин-аґи, котрим лиш дуже рідко коли можна разом виходити. Де би они подїли ся?... Султан читає депешу: Войсковий лїкар Ферідун-бей доносить, що в домі Магнута-паші в Чамлиджи коло Скутарі зібрав ся як-раз в сїй хвили тайний комітет; суть там офіцири, молоді Турки і три султаньскі евнухи. Они радять над тим, як би султана скинути з престола.

Незадовго по тім наспіла друга депеша, в котрій було сказано, що тайний комітет вже арештовано і людий ведуть до султаньскої палати Ілдіз. Султан все ще не хоче вірити, але єму дивно, длячого би денунциянт подав і своїх шуринів, як би так не було. Видко, що то правда. Зрадника зараз нагороджено; з майора авансував на полковника.

Десять днїв тревало слїдство, але не викрило нїчого. Арештовані не хотїли до нїчого признати ся; казали, що они зійшли ся були лиш длятого, щоби собі побалакати. Всїх пущено на волю, лиш трох евнухів всадили зараз на корабель і вивезли до Медіни.

А ті евнухи то були важними урядниками на султаньскім дворі. Перший з них, Фаіґ-аґа, займав дуже важне і отвічальне становище; він був старшим евнухом наслїдника престола Решада-ефенді'го, брата пануючого султана. Другі евнухи не могли без него нїчого зробити, він мусїв знати, де они обертають ся. — Другий з евнухів, Музафер-аґа, був в палатї тим, котрого всї бояли ся. Єго не любив нїхто і він нїкого не любив — був лиш вірним слугою султана. Не запускав ся нїколи в нїякі інтриґи, не зробив нїколи нїкому нїчого доброго, але й нїчого злого. З найвисшими панами обходив ся простакувато так само як з своїми підвластними. — Третий евнух Тахсин-аґа, був ще молодим чоловіком; єго службою було стояти коло дверий комнати, в котрій спав султан. По правдї в єго руках було житє султана. А то нараз він став заговірником! Тахсин був молодий і єму хотїло ся уживати, отже виходив часами з палати та ішов на місто, щоби випити склянку того напитку, котрий Магомет не за-

---

24

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

— Слухай же дальше, моя доню — говорив Сімонїдес. — В тих часах були в присїнках сьвятинї законоучителї, котрі дуже стояли за тим поглядом, що дїти підданих мусять бути на віки підданими так само як їх родичі. Але князь Гур був у всїм справедливим чоловіком. Він сказав, що я зовсїм в дусї великого законодавця куплений підданий і пустив мене на волю давши менї грамоту, до котрої приложив печать; она ще й до нинї у мене.

— А моя мати? — спитала Естера.

— Зажди, донечко, і о нїй тобі розкажу. Заким договорю до кінця, переконаєш ся, що я міг скорше забути сам на себе, як на твою матір. Коли мій час служби скінчив ся, вернув я до Єрусалима на Великодні сьвята. Я був гостем у мого дотеперішного пана. Я полюбив єго і просив, щоби мене і дальше задержав в своїй службі. Він пристав на то і я служив ще сїм лїт яко найманий син Ізраїля. В єго імени управляв я єго предприємствами на мори і дїлами на суши; ходив з караванами аж до Сузи і Перзеполїса на Всходї, та ще й в дальші краї, де купує ся шовк. Були то, моя донечко, подорожі небезпечні, але Господь благословив мене у всїм. Я привозив князеви до дому великі зиски, а сам призбирав собі великі скарби зна́ня, без котрих не міг би я був сповняти тої задачі, яка менї від тепер припала. Одного дня запросив мене князь до свого дому в Єрусалимі. Увійшла якась служниця з покраяним хлїбом на кружку; насамперед приступила до мене. Отже тогди то перший раз побачив я твою матір і полюбив єї. Звідтам то вині́с я любов до неї яко тайну в моїм серци. По якімсь часї просив я князя, щоби він віддав єї за мене. Він сказав менї, що она вічна невільниця, але й обіцяв ся пустити єї на волю, щоби моє бажанє могло сповнити ся. Она мене також полюбила, але чула ся щасливою в своїм положеню і не приняла даної їй свободи. Я просив єї і благав та все по довшім часї приходив до неї, але она все відповідала, що стане моєю жінкою, коли й я буду так само служити єї як і она. Наш праотець Яков служив два рази по сїм лїт за свою Рахиль — хиба-ж не міг і я то зробити за мою? Але твоя мати хотїла, щоби й я так само як она, став вічним підданим. Я пішов, але й знову вернув. Ось диви ся, Естеро!

Він показав на кінчик свого лївого уха.

— Видиш тут отсей знак від шила?

— Виджу — відповіла она — і потім пізнаю, як ти дуже любив мою матір.

— Як я єї любив, Естеро? Більше як той цар псалмопівець Сулямітку; она була для мене жерелом живої води, як ті струї Ливану! Мій пан взяв мене на мою просьбу до судиів, а відтак привів мене до дверий свого дому і там проколов менї ухо шилом так, що я був прицьвілений до одвірка, і я став на вічні часи єго підданим. Оттак позискав я свою Рахиль. Чи була колись яка любов більша, як моя?

Естера нахилила ся до него і поцїлувала єго. Мовчала, але в души згадала покійницю.

— Мій пан — говорив Сімонїдес дальше — утонув в дорозї на мори. То було перше моє горе. Сум настав в єго домі в Єрусалимі, а в моїм тут в Антіохії, де я вже тогди мешкав. А тепер же, Естерко, уважай! Коли доброго князя стрітило нещасте, став я управителем цїлого єго майна. Все, що до него належало, було під моїм доглядом, під моїм проводом; така була єго послїдна воля. Я поїхав до Єрусалима, щоби зложити вдовици рахунки. Она затвердила мене управителем. З тої пори доглядав я всего ще пильнїйше. Інтереси ішли добре, з кождим роком ставали чим раз більші. Так минуло десять лїт; відтак стало ся то нещасте, про котре розповідав той молодий чоловік; случайно стало ся, як він каже, що камінь упав на прокуратора Ґратуса. Римлянин казав, що то був намір єго убити. За то загорнув він за призволенєм Риму все майно вдовиці і дїтий в свої руки, а щоби мав спокій, усунув всїх, котрих ся справа обходила. Від того страшного дня щезли всї слїди родини Гурів; сина, котрого я ще дитиною видів, засудили на ґалери. О вдовици і доньці кажуть, що они гниють десь в котрімсь із тих кримі-налів, котрих повно в Юдеї, а котрі, скоро раз

казав Туркам пити, а котрий Франки називають пивом.

Межи арештованими були ще оба зяті помершого Махмута-паші і то в їх домі був той тайний комітет. Був там також Алї Курі-бей, родом Швед, що звав ся давнїйше Ґустав Норінґ а відтак став Турком, оженив ся з Туркинею і вступив відтак в турецку службу державну.

Отже той Норінґ чи Нурі-бей розповів тепер цїлу історию, як то було в тим „тайним комітетом“. На цїлій тій вісти о заговорі против султана не було і слова правди; то чиста видумка денунциянта. Він денунциовав нас лиш длятого, щоби дістати добру нагороду. Евнух Музафер знав мого шурина з малої дитини і длятого заходив часто до него з другими евнухами; був і того дня, але в гаремі, де було богато чужих дам і де була забава. Офіцири знов були в сусіднім двірку мого другого шурина Ферідуна. Там був полковник Алї-бей і ще другий полковник Гусні-бей, також свояк Ферідуна. Отже той Ферідун уложив собі вже наперед цїлий плян видуманого заговору і спросив до себе офіцирів як-раз на той час, коли знав, що у нас будуть евнухи, щоби мати всїх при купі, а відтак дав султанови знати, що лагодить ся заговір на его житє. Нас відвела зараз полїция до султаньскої палати і там нас переслухано. Вийшов мінїстер Ізет-бей і випитував нас як і що було, а відтак все списав. Опісля держали нас цїлий тиждень в султаньскій палатї, нїби то в гостинї у султана, аж наконець пустили на волю. Евнухи хиба о стілько були виноваті, що они знали своє вельми одвічальне становище і не повинні були дати причини до нїякої поговірки. З другої сторони і то може бути, що они в почутю своєї вірности для султана почули ся оскорбленими і самі пішли.

Цїла ся істория о заговорі против султана, кидає характеристичне сьвітло на відносини в турецкій столици і на султаньскім дворі, бо показує з одної сторони, якими способами добивають ся там люди до висших становищ, а відтак як легко можна собі всїлякими інтриґами виробити вплив у султана. Наслїдком сего заговору стало ся то, що тепер утворено в палатї султана під проводом Ізета-бея комісию, котра має пильнувати того, щоби нїхто не робив заговору.

В справі еміґрациї до Бразилїї.

Gazeta Lwowska містить такий комунїкат: Після рапорту ц. і к. консуляту в Ріо Жанейро приплив там дня 31 грудня 1895 італїяньский корабель „Аттівіта“, котрий дня 8 грудня 1895 опустив пристань в Дженові, везучи 1536 еміґрантів з Австро-Угорщини. Ті еміґранти прибули вже до Дженови в дуже сумнім станї, в дорозї зелїзницею померло їм кількоро дїтий, так само кількоро померло в Дженові і на корабли перед від'їздом. Трету часть еміґрантів становили дїти в віцї понизше 10 лїт. В часї подорожи морскої померла одна жінка і 32 дїтий, переважно немовлят. В наслїдок трудів подорожи, злої поживи, тїсноти, недостачі сьвіжого воздуха, бруду, спеки і морскої недуги потратили матери корм а дїти мерли з голоду. В послїдних днях подорожи вибух кір на корабли і майже всї дїти занедужали. В Ріо Жанейро винесено з корабля 10 дїтий умираючих, а 50 тяжко хорих; можна припустити, що супротив злої поживи в бараках еміґрацийних, злого поміщеня і недостачі всякої опіки та страшної спеки помре бодай 40 з них. В часї морскої подорожи було положенє еміґрантів незвичайно прикре. Привиклі до зимна в Галичинї мусїли зносити спеку 40—45° в тїснім місци, при злій поживі і нездоровій водї, глядячи на трупи померших свояків.

Отже прибули до Ріо Жанейро ослаблені на тїлї і дусї, без волї і енерґії. Длятого недуги, пануючі в Бразилїї, а особливо жовта пропасниця дуже небезпечні для їх вражливого орґанїзму, а небезпечність збільшає ся супротив великої спеки. Жовта пропасниця забирає по 30 до 40 жертв денно, отже консулят боїть ся, що ледве половина еміґрантів дійде до місця призначеня.

Ц. і к. консулят в Дженові доносить на основі повідомленя одержаного від консуляту бразилїйского в тім містї, що безплатний перевіз австро-угорских еміґрантів до всїх держав Бразилїї цїлковито застановлений.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів предложив мінїстер рільництва ґр. Ледебур проєкт закона о фахових спілках рільничих.

До депутациї квотової вибрані: Бер, Рус, Менґер, Клюн, Яворский, Залеский, Цедвіц, Янда, Кайцль. При виборі десятого члена відбувало ся голосованє три рази і остаточно вибрано Ебенгоха 117 голосами.

При дебатї над буджетом мінїстерства просьвіти обіцяв мінїстер просьвіти утворити висші женьскі заведеня наукові, в котрих учили би самі лиш учительки.

Італїянцям в Африцї веде ся чим раз гірше. Поодинокі племена, котрі доси стояли по сторонї Італїянцїв, бунтують ся, а Абесинцї сполучили ся з Магдистами. Король Менелик укріпив два вивози в горах, а то єсть доказом, що він не лиш не думає уступати, але мабуть ще й хоче напасти на Італїянцїв з заду. З Риму доносять, що правительство постановило збільшити армію африканьску на 65.000. В кругах войскових суть однакож того погляду, що треба буде стотисячної армії.

Новинки.

Львів дня 28 лютого 1896.

— **Конкурси.** Ц. к. краєва рада шкільна розписала конкурс: на посаду директора ґімназиї в Бродах; на посади учителїв: фільольоґії клясичної в ґімназиях в Бродах, Дрогобичи, Коломиї і в ґімназиї V. у Львові; язика польского в ґімназиях в Бродах і в Золочеві, язика руского в ґімназиї рускій (академічній) і Франца Йосифа у Львові; язика нїмецкого в ґімназиї в Подґуржи; істориї і ґеоґрафії в ґімназиї в Дрогобичи; математики і фізики в ґімназиї в Бохни, Франц-Йосифа у Львові і в Коломиї; істориї природописної в Коломиї, Перемишли і Станїславові; язика француского в школах реальних в Кракові, Львові і Станїславові. Речинець до 15 марта с. р. — Висший суд краєвий у Львові розписав на дві посади радників судових при окружнім судї в Бережанах. — Окружна рада шкільна в Ярославі розписала конкурс на 24 посад учительских, рада шкільна в Надвірній на 19 посад, рада шкільна в Бережанах на 33 посад і рада шкільна в Товмачи на 28 посад.

— **Читальня „Просьвіти“ в Голоскові** — як нам звідтам пишуть — розвязала ся по причинї браку мешканя. Пізнїйше заложить ся нова, наколи найде ся на ту цїль хата.

— **На засїданю комісиї для оцїнки руских конкурсових творів драматичних** — першою

замкнуть ся за нещасливими, суть запечатані як гроби. Люди забули їх, як коли-б їх море поглотило. Ми не могли нїколи довідати ся, якою они смертию погибли, ба, навіть не знаємо, чи погиблй.

Естері станули сльози в очах.

— У тебе, Естерко, добре серце, таке самісеньке, як у твоєї матери. Коби лиш не стрітила его така доля, яка по найбільшій части стрічає добрі серця, а то, щоби его не взяв під ноги якийсь немилосердний і безвзглядний! Але случай дальше. Я поїхав до Єрусалима, щоби розвідати ся про мою добродійку. В брамі міста мене зловили і замкнули у вязници в кріпости Антонїя. За що? Я не знав, аж сам Ґратус прийшов до мене і став домагати ся від мене гроший, що належали ся Гуровій родинї, а він знав, що після жидівского звичаю можна їх на мої змінки стягнути зі всїх торговельних місць цїлого сьвіта. Він наставав на мене, щоби я єму виставив на то грамоти. Я не хотів; він забрав був доми, землї, стада, товари, кораблї і все движиме майно тих, у котрих я служив, але гроший не сьмів дістати. Я видів наперед, що при помочи божій удасть ся менї знову доробити ся розграбленого майна і не пристав на жаданє тирана. Він велїв взяти мене на тортури, але я таки не дав ся наклонити; він випустив мене на волю, не осягнувши своєї цїли. Я вернув домів і розпочав дїло під іменем Сімонїдеса в Антіохії, замість під іменем князя Гура в Єрусалима. Ти знаєш, як менї щастило ся. Аж чудо, як росли мілїони князя, що були в моїх руках. Знаєш також, як мене Ґратус зловив другий раз, коли я поїхав був до Кесариї, і як другий раз велїв мене взяти на тортури, щоби я признав ся, що моє добро і мої гроші підпадають також конфіскатї. Як за першим разом так і тепер не осягнув своєї цїли. Я вернув калїкою домів і застав мою Рахиль неживою, она зі страху і жалю померла. Але Господь, наш Бог, був зі мною і я жив. Від самого цїсаря купив я собі свободу і позволенє торгувати по цїлім сьвітї. Нинї — нехай буде за то слава Господеви, що має свій престол у хмарах і носить ся вітрами! — нинї, Естерко, майно повірене моїм рукам зросло до сум, котрих стало би, щоби й цїсар ними розбогатів!

Він підняв гордо голову. Глянули одно другому в очи; читали взаїмно свої гадки.

— Що-ж маю зробити з тими скарбами, Естеро? — спитав він не спускаючи очий.

— Тату, — відповіла она тихим голосом — хиба-ж не зголосив ся як-раз законний власти́тель?

Він все ще дивив ся на ню.

— А ти, моя дитинко — чи менї пустити тебе з торбами?

— А хиба-ж я, тату, не твоя дитина і не так само его піддана? А хиба-ж не стоїть написано о сильній женщинї: „Сила і краса єї одїж; в послїдних днях буде она сьміяти ся!“?

Лице Сімонїдеса заяснїло якоюсь невисказаною любовю і він говорив дальше:

— Господь заявляв менї свою доброту всїлякими способами, але ти, Естерко, таки вінцем его доброти!

Він пригорнув єї до себе і поцїлував кілька разів.

— А тепер — говорив він дальше — послухай ще, длячого я нинї такий веселий. Той молодий чоловік в красї своєї молодости показав ся в моїх очах образом свого батька. Я би рад з душі его повитати. Чую то, що днї мого страданя почислені, і мої труди доходять до кінця. Я ледви на силу здержав ся, щоби того голосно не сказати; мене брала охота взяти его за руку і показати єму свій доробок та сказати: „Ось видиш, се все твоє і я твій слуга, готов уступити ся!“ І я був би то зробив, Естерко, але троякі гадки здержали мене від того. Хочу побачити, чи він дїйстно сином мого пана — то була перша гадка. Коли він его син, то хочу его близше пізнати. Межи тими, що родять ся богачами, єсть, Естерко, богато таких, що в їх руках богатство стає ся проклятем. — Він притих на хвильку а відтак додав дрожачим голосом: Естеро, згадай собі на ті муки, які мусїв я притерпіти в руках Римлян, і они аж тїшили ся, коли мене мучили. Подивились на мої поломані кости; пригадай собі, від кілько то лїт я позбавлений сили; згадай собі на матір в самотній могилї; згадай на долю родини мого пана, коли она ще жиє а на їх смерть серед лютих обставин, коли вже не жиють; згадай на то все і неба ради скажи менї, чи за то все не має упасти анї один волосок, не полити ся анї капля крови? Не відповідай менї словами проповідника, що месть в руках Господа. Хиба-ж не дїє ся его воля чи то за кару чи для спасения?! Хиба-ж его борцї не численнїйші, як его пророки?! Хиба-ж то не приказ его закона: „Око за око, зуб за зуб?! Ох, через всї ті роки я лиш думав о мести, о ню молив ся, до неї лагодив ся! Я учив ся терпеливости, коли тимчасом мої богатства збільшали ся, а я о тім думав, то припускав, що они, як Бог на небі, послужать менї до того, щоби покарати гнобителїв. А коли той

премією в квоті 250 зр. нагороджено штуку „Ясні зорі“ Бориса Грінченка (Василя Чайченка), другою премією в квоті 200 зр. штуку „Нахмарило“ рівно-ж Бориса Грінченка, третьою премією в квоті 150 зр. штуку „Торговля жемчугами“ Григория Цеглиньского, а четвертою премією в квоті 150 зр. штуку „Кандидат“ дра Якова Невестюка.

— Чоловік, що другим запалює голови. Онодгі вечером лучила ся в однім віденьскім ресетаврациї така пригода. Якийсь чоловік, що спокійно сидів коло стола і випив дві склянки пива, побачив, що при другім столику спить якийсь гість. Він спокійно встав, приблизив ся до спячого, засьвітив сірничку і хотів єму запалити волосє на голові; однако гості перешкодили єму в тім. По недовгім часї пробовав він знов то саме зробити, а коли й тепер спинили его присутні, попавохотник до запалюваня голов в таку лють, що побив всьо довкола себе і лише з трудом удалось его звязати. Показало ся, що звязаний, то слюсар Вільгельм Богати, котрого не давно випущено з заведеня для божевільних. І тепер яко небезпечного і недужого на умі віддано его до дому божевільних.

— Смерть від загару. Вчера рано возьний Народної Торговлї у Львові прибувши, як звичайно, перед семою годиною рано до завідателя магазину Петра Бориса, аби его збудити, застав замкнені двері, котрих Борис не отворив, поммимо того, що возьний кілька разів стукав. Занепокоєний тим возьний виважив двері і застав в комнатї умираючого Бориса. Мимо скорої помочи лїкарскої не можна було Бориса удержати при житю і він вскорі помер. Причиною смерти був загар, бо нещастний засунув піч, мимо того що в ній було горіюче ще вугле камінне. — Така сама пригода лучила ся при ул. Пястів під ч. 23 у Львові з родиною Ів. Фуґера, робітника при фабрицї цукорків. Там загоріла ціла родина Фуґерів зложена з пятьох осіб. Вітця, матір і двоє дїтий удало ся відратувати, але одна трилїтна дитина померла.

— Процес о кривоприсягу і обманьство веде ся перед львівским судом присяжних против селянина Івана Черкаса з Юшковець, бобрецкого повіта. Справа та давна, бо початок еї сягає ще 1876 року, а представляє ся так: В згаданім році помер в Юшківцях господар Яків Черкас, полишаючи в спадщинї господарство своїм троїм дїтям Гриневи, Іванови і Оленї. Найстарший син Гринь видав кілька лїт пізнїйше свою малолїтну сестру Олену за тамошного господаря Крука, дав їй віна 100 зр. готівкою, кілька штук худоби і виправу, що після умови становило сплату з належної їй третої части спадщини по вітци. При закладаню книг ґрунтових в році 1887 заінтабульовано Гриця за властителя двох третих господарства. Рік пізнїйше женив ся молодший его брат Іван, а Гринь дав єму також титулом сплати 40 зр. готівкою, кілька штук худоби і крім того справив єму весїлє. Позаяк Гринь не зажадав від него зараз контракту, то Іван скористав з того і продав свою третину, на котрій був ще заінтабульований, своїй сестрі Оленї Крук, а тота відпродала еї зараз Мойсееви Яґетови, котрий вніс подане о інтабуляцию і дїйстно заінтабульовав ся на тій части яко властитель. В маю 1875 р. зажадав Гринь від Івана, аби єму підписав контракт купна і продажи на свою третину, за котру взяв від Гриня сплату, як женив ся. Іван відмовив, а в цивільнім процесї заприсяг в суді, що продаючи трету часть господарства, був еї властителем. Та фальшива присяга завела его перед суд. Засуд буде виданий нинї.

— Спілка торговельників дївчат. Власти викрили, що для вивозу дївчат з Европи до Буенос Айрес в Америцї істнує ціла спілка торговельників, що стоїть під проводом якогось Маркуса Лязара, котрий в послїдних місяцях виїхав з Америки до Европи. Головними его аґентами для Галичини були Маркус Вайнбах і Адольф Штайн або Штайнер. Їх робота зазначила ся в Тернополи, де при помочи Мордка Бораха удало ся їм звербувати двоє дївчат: Міну Бедролю і Брониславу Курковску. Мордко Борах представив дївчатам, що в Галичинї беруть надто низьку плату, а в Буенос Айрес могли би собі легко заробити о много більше. Коли дївчата згодили ся їхати до Буенос Айрес, завів їх до Адольфа Штайнера. Той взяв від кождої з дївчат до пероховання заощаджену квоту 50 зр. і дня 7 грудня виїхав з ними на Париж до Лївериоли, де віддав „говар“ в руки Маркуса Вайнбаха. Аж тепер дорозуміли ся дївчата, по що їх везуть до Америки і обжалували Вайнбаха в полїциї. Полїция арештувала Вайнбаха, его спільник Штайнер утїк. Дївчата лишать ся в Лївериули до марта, бо аж тоги відбуде ся процес против Вайнбаха. Одна з тих двох дївчат зізнала, що як Вайнбах їй оповідав, виїхала з Тернополя перед пятьома місяцями дочка одного різника Аделя і перебуває тепер в Буенос Айрес. І дїйстно виїхала така дївчина перед 5 місяцями з Тернополя а доси нїхто з родини не знає, де она є. Процес Вайнбаха розкриє певне не мало подробиць з дїяльности шайки Лязара і его аґентів.

— Чудацтво природи. Професор ческого унїверситету др. Майдль в Празї, виконав перед кількома днями в тамошній клїницї сензацийну операцию. Девятнацятьлїтний ученик школи реальної в Бернї моравскім, терпів від дитинячих лїт на опухлину в животї. Біль змагав ся все більше, так, що вкінци хлопець мусів піддати ся операциї. При операциї знайдено в животї скорчене тїло дитини, вправдї без голови, але з досить розвитими нижними частями тїла і ціле вкрите волосєм. Має то бути тїло близнюка, яке не могло розвинутись в утробі матери і вросло в тїло розвитого дитяти. По докладнім очищеню знайденого орґанїзму показало ся, що сей ембрион був женьского роду і мав около пять місяців. Єго кости можна зовсїм виразно намацати крізь делїкатну шкірку і тїло. Загадочне се з'явище природи, професор докладно запрепарував.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 28 лютого. Найдост. Архікн. Альбрехт Сальватор помер вчера в Ґріс під Бадоном в 25-ім році житя.

Константинополь 28 лютого. Аґенти узброєні в револьвери розкидають множество письм революцийних. Полїция одержала приказ не виступати против того, бо в палатї султаньскій боять ся, щоби дїйстно не прийшло до революциї.

Біґрад 28 лютого. Помер тут ґенерал Лешанин.

Рух поїздів зелїзничних

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·40	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що по неділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що по неділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

молодий чоловік розповідав о тім, що учить ся штуки воєнної і говорив, що не може ще тепер сказати, для чого він то робить, то я вже знав, що у него месть на думцї. А то, Естеро, третя гадка, котра мене спонукала, мовчати і показати себе чоловіком твердого серця, коли він розповідав свою історию; та гадка наповнила мене радостию, коли він вийшов.

Естера пестила ся увялими руками свого батька, і як би виділа в дусї вже наперед маючі настати подїї, сказала:

— Він пішов. А чи верне?

— Верне; Маллух, мій вірний слуга, пішов за ним і приведе его, скоро я буду готов.

— А коли-ж то буде, тату?

— Незадовго, незадовго! Він гадає, що всї вже померли, котрі могли би бути єму сьвідками. Але ще жиє хтось, що годен і готов посьвідчити правду того, що він говорить, коли він дїйстно сином мого пана.

— Єго мати?

— Нї, донечко! Я закличу того сьвідка; аж до того часу здаймо ся на Господа. Я втомив ся; заклич Абімелеха!

Естера закликала слугу і відвела відтак батька до хати.

Глава пятнайцята.

Бен Гур вийшов із складу в тім переконаню, що его пошукуванє за родиною було знову як давнїйше надаремне, а чим дорожшою були єму матїр і сестра, тим більше пригноблюючим був для него сей досьвід. Він почув тепер, що вже сам один на сьвітї, і житє здавало ся єму без ваги для него. Ішов берегом ріки, куди вабив его холодний вітер. Аж ось прийшли єму на гадку слова подорожного: „Лїпше бути черваком і живити ся морвами Дафри, як сидїти за столом короля“. Він вернув ся і пішов чим скорше до господи.

— Дорога до Дафне? — відповів воротар здивований, коли Бен Гур спитав его о ню. — Хиба-ж ти тут перший раз? То-ж уважай сей день найщасливійшим в своїм житю! Не зібеш ся з дороги. Зараз перша улиця на лїво на полудне іде просто аж під гору Сульпіюса, а на еї вершку стоїть олтар Юпітера і амфітеатр [1]). Держи ся тої дороги аж до третого роздорожа, званого кольоннадою. Звідтам возьми ся на право та іди дорогою через старе місто селевкійске аж до зелїзної брами Епіфанеса. Там починає ся дорога до Дафне [2]). — Боги нехай тебе мають в своїй опіцї.

(Дальше буде).

[1]) Амфітеатр (слово грецке, значить тільки, що „круглий театр“) був то у Римлян театр призначений на борбу з дикими зьвірями і на забави борбників. По серединї амфітеатру було велике подовгасто-кругле місце, добре убите і висипане піском, зване длятого ареною („арена“ значить „пісок“); доокола арени ішов грубий мур, а поза тим муром доокола піднимали ся в гору як сходи ряди лав, з котрих горішні, більше позаду, були призначені для народу, а долїшні для сенаторів і вельмож.

[2]) На місци стародавного Дафне стоїть нинї сїльце Бет-ель-ма. Тут стояла прекрасна сьвятиня божка Аполлона і богинї Артеміди (Артеміс у Греків, у Римлян Діяна) а в честь Аполлона відбували ся тут великі ігрища.

17

Для мужчин

При ослабленю мужескім, мій ц. к. упр. **ґальвано-електричний апарат,** для власного ужитку з добрим успіхом.

Систем проф. Вольти.

Лікарскі порученя. Проспект в коперті з маркою 10 кр.

І. Авґенфельд,
електротехнік
Відень, IX., Türkenstrasse 4.

Е. Патрах в Стрию.

Сталеві плиткі ткацкі для ткачів, до 25 ґанґів — за кождий ґанґ 6 кр., висше 25 ґанґів по 5 кр. кождий ґанґ. Плити достарчають ся після цтм. Найслабша нитка не прірве ся.

Плити ті защаджують 6 разів часу а 4 рази роботу. 15

Е. Патрах в Стрию.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“), як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазети Львівскої“ принимає лиш „Бюро дневників“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

ЧАЙ найсьвіжша збірка

лише в І. аромат. складі.

Ціни без конкуренциї. Висилає ся за готівку або за побранем в пів клґр. пачках. 28

Ціна за кільоґр.

Чай чорний по зр. 1·44, 1·80, 2·40.
Цьвітистий по зр. 2·50 3·60
Окрушки по зр. 1·20, 180.
Від 4 клґр. франко менше 40 кр. за порто. (За сто платить ся від клґр. 1·20 зр.) **Взірці** за надісланем 20 кр. в Марках.

Людв. Ц. Шмідт, Гамбурґ II.

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсі даній найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

- 4% листи гіпотечні коронові
- 4½% листи гіпотечні
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 4½% листи Тов. кредитового земс.
- 4½% листи Банку краєвого
- 4% листи Банку краєвого
- 5% облїґациї комунальні Банку крає.
- 4½% пожичку краєву галицку
- 4% пожичку краєву галицку коронову
- 4% пожичку пропінацийну галицку
- 5% „ „ буковиньску
- 4½% пожичку угорскої зелізної дороги державної
- 4½% пожичку пропінацийну угорску
- 4% угорскі Облїґациї індемнізацийні і всілякі ренти австрийскі і угорскі,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає.

по цінах найкориснійших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і діл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

АРТИКУЛИ ЯПАНЬСКІ

ЗЕРКАЛА, ТОАЛЄТИ ДАМСКІ

знаменитої і добірної якости поручає одинокий магазин люксусовних артикулів і найбільший склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **Людвик Файґль** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.